

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Moniky Javorové a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Strojírny Prostějov, a.s.**, se sídlem Prostějov, Kojetínská 5, v řízení zastoupeného JUDr. Oktaviánem Kociánem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 6, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 18.8.2011 č.j. 3988/11-1200-800219, ve věci daně z příjmů,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 18.8.2011 č.j. 3988/11-1200-800219 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.114,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Oktaviána Kociána, advokáta se sídlem Brno, Příkop 6.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla na žalovaného – dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu v Prostějově ze dne 7.3.2011 č.j. 42018/11/325913801318, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků za zdaňovací období roku 2008 ve výši 1.220.520,- Kč. Napadené rozhodnutí vychází ze situace, kdy žalobce si pronajal pracovní sílu (zaměstnance) u cizozemské agentury práce (daňového rezidenta Slovenské republiky) s organizační složkou v České republice, přičemž jako jejich „ekonomický zaměstnavatel“ v rozporu s § 38c, § 38h zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“), neodváděl za tyto zaměstnance zálohy na daň z příjmů ze závislé činnosti, které mu byly právě rozhodnutím Finančního úřadu v Prostějově ze dne 7.3.2011 doměřeny. Napadené rozhodnutí se odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.9.2008 č.j. 7 Afs 8/2008-70, www.nssoud.cz.

Žalobce namítá nesprávnost výkladu § 6 odst. 2, § 38c ZDP, upozorňuje na nesoulad s reálnými pracovněprávními vztahy, kdy dále má za to, že žalovaným odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je po vstupu České republiky do Evropské unie nepoužitelný, když konkurenční znevýhodnění cizozemských agentur práce obsažené v odkazovaných zákonných ustanoveních brání takové agentuře poskytnout tuzemskému zájemci o pracovní sílu „komplexní službu“ stejně, jako tuzemská agentura práce.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Odkazuje na jasnost právní úpravy, která je shodná jako v případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem ve shora odkazovaném rozsudku, přičemž případný rozpor národní právní úpravy se závazky České republiky spojené s jejím členstvím v Evropské unii nepřísluší daňovým orgánům řešit.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

S ohledem na to, že rozhodující pro posouzení věci bylo posouzení případného rozporu národní úpravy představované § 6 odst. 2, § 22 odst. 1 písm. b), § 38c a § 38h odst. 1 ZDP s právem Evropské unie, obrátil se krajský soud usnesením ze dne 16.1.2013 č.j. 22 Af 159/2011-41 na Soudní dvůr Evropské unie se žádostí o dopověď na tuto předběžnou otázku.

Soudní dvůr Evropské unie následně rozsudkem ze dne 19.6.2014 ve spojených věcech sp. zn. C-53/13 a C-80/13 vyslovil, že čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie brání takové právní úpravě, jaká je dotčena v tomto řízení před krajským soudem, podle níž jsou společnosti se sídlem v prvním členském státě, které využívají pracovníky zaměstnané a dočasně přidělené agenturami práce se sídlem v druhém členském státě, které však v prvním státě vyvíjejí svou činnost prostřednictvím pobočky, povinny srážet zálohu na daň z příjmů uvedených pracovníků a odvádět ji do rozpočtu prvního státu, kdežto společnosti se sídlem v prvním státě, které využívají služeb agentur práce se sídlem v tomtéž státě, takovou povinnost nemají.

Jinými slovy: Soudní dvůr Evropské unie vyslovil, že právní úprava, kterou se žalovaný při svém rozhodování řídil, je v rozporu s primárním právem Evropské unie. Z tohoto jeho závěru soud podle § 52 odst. 2 s.ř.s. dále vychází.

Dle čl. 10 Ústavy České republiky č. 1/1993 Sb., ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „Ústava“), vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.

V nyní posuzované věci Soudní dvůr Evropské unie uzavřel, že mezinárodní smlouva (čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie) stanoví něco jiného než zákon (§ 6 odst. 2, § 22 odst. 1 písm. b), § 38c a § 38h odst. 1 ZDP). Použití mezinárodní smlouvy má proto přednost před zákonem, zákonnou úpravu obsaženou v § 6 odst. 2, § 22 odst. 1 písm. b), § 38c a § 38h odst. 1 ZDP proto nelze na posuzovanou věc aplikovat.

Řídil-li se tedy žalovaný při svém rozhodování těmito zákonnými ustanoveními, porušil závazky vyplývající České republice z členství v Evropské unii a jeho rozhodnutí je tak v rozporu s čl. 10 Ústavy. Proto krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s.ř.s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost krajský soud dodává, že:

- 1) závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5.9.2008 č.j. 7 Afs 8/2008-70, www.nssoud.cz, jsou s ohledem na shora uvedené závěry Soudního dvora Evropské unie po vstupu České republiky do Evropské unie ve vztahu k agenturám práce se sídlem kdekoli v Evropské unii nadále neaplikovatelné;
- 2) s ohledem na závěry o neaplikovatelnosti § 6 odst. 2, § 22 odst. 1 písm. b), § 38c a § 38h odst. 1 ZDP pro rozpor s primárním právem Evropské unie by bylo nadbytečné pro rozhodnutí v této věci zabývat se ostatními žalobními body napadajícími výklad těchto ustanovení – proto se jimi krajský soud dále nezabýval.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	3.000,- Kč
b) odměna advokáta ve výši 3.100,- Kč bez DPH /	§ 7,
úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:	§ 9 odst. 4

1) příprava a převzetí věci	písm. d) vyhl.č. 177/1996 Sb.	3.100,- Kč
c) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. b)	§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb.	300,- Kč
d) DPH 21% z částek uvedených pod písm. b), c)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	714,- Kč

C e l k e m

7.114,- Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o.s.ř.) k rukám advokáta, která žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Zde soud pro úplnost dodává, že podle obsahu spisu a podle obsahu rozsudku Soudního dvora Evropské unie advokát žalobci žádný jiný úkon právní služby neposkytl. Jedinou činnost advokáta krom přípravy a převzetí věci představuje jednovětný souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, který však není možno považovat za žádný z úkonů uvedených v § 11 odst. 1, 2 vyhl. č. 177/1996 Sb. ani za úkon, který by se svou náročností některému z tam uvedených úkonů alespoň blížil (§ 11 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 30. června 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu